

Even voorstellen

De hobby (?) van Vincent van Ginneke, beroep: beeldend kunstenaar.

Oude auto's en dan vooral MG's en om nog specifieker te zijn de MG TC vind ik prachtig, maar helaas past zo iets niet in mijn schuur. Een motor wél, én op de plek van één auto kun je er wel een stuk of zes van kwijt. Omdat ik nu waarschijnlijk al diverse mensen tegen de haren in heb gestreken haast ik mij om uit te leggen dat ik natuurlijk een Klassieke motor (of auto) bedoel. Het begrip 'Klassiek' is mij echter jarenlang niet zo opgevallen. In 1978 kocht ik een Ariel Red Hunter uit 1951, mijn eerste motor en sowieso mijn eerste gemotoriseerde vervoer. Een motor van zeventwintig jaar oud noemde je toen gewoon een oude motor. In 1984 kocht ik mijn eerste moderne motor, een BMW R75/5 uit 1972, dat was dus eigenlijk een iets minder oude motor. De BMW deed alles wat je van een motor verwacht en bovendien probleemloos. Daar begon de 'ellende' dus. Sinds die tijd heb ik niet echt omgekeken naar een nieuwere motor, de BMW doet het dus nog steeds. Waar ik wel op begon te letten waren de oude motors, die waren in de tussentijd klassiekers gaan heten! En omdat ik al wat wist van Ariels werd ik lid van de Nederlandse Ariel Club. Na jaren van 'gewoon' lidmaatschap was het tijd (...) om iets te doen voor de club en ik meldde mij vrijwillig aan voor een bestuursfunctie. Zodoende werd ik in 2004 bevorderd tot bestuurslid 'Algemene Zaken' van de Nederlandse Ariel Club. Op een dag komt er via mijn e-mail adres op de website van de club een bericht binnen. De boodschap bevatte twee foto's van een Ariel die gefotografeerd was in de hal van een woning.

Bij de foto's enkele vragen; of ik kon vertellen welk model Ariel het was en welke waarde de Ariel zou hebben bij verkoop. De Ariel was vanaf 1945 nieuw in hun huishouden en stond sinds 1963 als decoratie in de hal..... Mijn eerste reactie was; Och, leuk Arieltje, een model NG 350cc uit 1945 met girder voorvork en stijf achterframe vrijwel compleet én origineel. Leuk, maar géén sportieve 500cc Red Hunter of een 1000cc viercilinder Square Four. Hoe blasé kun je zijn? Ik antwoordde de man wat ik wist van een dergelijk model en deed er meteen een naar mijn mening eerlijke schatting bij van wat de Ariel zou kunnen opbrengen. Ik stelde voor om de Ariel te adverteren in het clubblad. ...Geen reactie, ik hoorde er niets meer van. En ik vergat de hele Ariel vervolgens. Een jaar later, -ja écht!- dacht ik opeens weer aan de Ariel van de e-mail. Het bericht zat gelukkig nog in de mailbox en naarmate ik wat langer naar de twee foto's zat te staren bekwam mij het gevoel dat ik hier naar toch wel iets bijzonders zat te kijken! Stel je voor, een ruim zestig jaar 'oude motor' van de eerste eigenaar. Bijna helemaal 8 Contactpunt

compleet, niet versleuteld of in de grond gereden, Hmmmm. toch wel heel erg leuk! Meteen mailde ik de eigenaar om uit te vinden of de Ariel er nog was. Dat was zo, en over de verkoop viel te praten, ondanks dat ik hem eerder had geadviseerd om een dergelijk familiestuk nooit weg te doen. Maarrrr, ze zien je aankomen thuis.....WAT! nòg een motor, de schuur ligt al jaren vol met onderdelen! Bouw daar eerst maar eens wat van. Nee zo ging het niet, maar uit de huishoudpot schaf je zo iets niet aan. Tijd voor een 'plan de campagne'. Op de foto met de Ariel was een gedeelte te zien van een mooie schilderijlijst. Zou het misschien zo kunnen zijn dat deze mensen van Kunst houden? Toen ik dat eenmaal had bedacht was mijn plan snel klaar, ik stelde de eigenaar per e-mail voor om de Ariel te ruilen voor een Kunstobject 'van mijn hand'. Weer hoorde ik niets.....Een paar dagen later dan toch maar de stoute schoenen aangetrokken en de telefoon gepakt. Geroezemoes op de achtergrond betekende dat de man onderweg was in een auto....Of hij had nagedacht over mijn "Kunst voor Ariel" plan? Ja, daar had hij over nagedacht en ook mijn website bekeken en het leek hem wel wat !!!..... Yes! Na enkele weken en wederzijdse bezoeken was de keuze voor het Kunstwerk gemaakt en werd de ruil beklonken.

De Ariel was nieuw gekocht door de vader van zijn vrouw, een scheepsingenieur. Hij gebruikte hem voor zijn dagelijkse ritten van Barendrecht naar de haven van Rotterdam. Rotterdam! Ik als ex Rotterdammer ervoer dat toch wel een beetje als een 'Homecoming of the Ariel'! Enkele dingen moesten er wel aan gebeuren, maar er was niets echt fout mee. Het is goed te zien dat de Ariel door de eerste eigenaar werd vertroeteld, netjes in de lak, geen mishandelde bouten of moeren, en alles met een prachtig patina. Dat heet tegenwoordig 'dan son jus'! Deze Ariel blijft zoals hij is, geen restauratie. Je gaat de Mona Lisa toch ook niet overschilderen omdat de verf een beetje oud is? Onder-tussen zitten er nieuwe banden op en is de carburateur gereviseerd. De magneet en dynamo werden na ruim 40 jaar stilstand ook weer tot leven gewekt. Hij rijdt, schakelt en remt als een trein, de koplamp deint vrolijk mee met iedere bobbel, maar het stijve achterframe laat je weten dat deze motor nog van voor de verkeersdrempel is. De snelweg moet je eveneens niet op willen, maar bochtige binnendoor weggetjes zijn een groot plezier. De moraal van dit verhaal; neem een bestuursfunctie, je weet het maar nooit....

Als u wilt weten wat ik maak kijk dan op www.vincentvanginneke.com en bezoek vooral de sectie 'van Ginneke on wheels'

groeten, **Vincent van Ginneke**